

derfor her troet at kunne indskrænke sig til en Henvisning til bemeldte Udkast, navnlig de Paragrafer i samme, der især antyde de Dommerne paahvilende Pligter.

ad § 4.

Det er allerede oftere antydet, at Storretsen af de nye Retshkredse samt Mængden af de under Dommeren henlagte Forretninger vil gjøre det nødvendigt for ham i en ikke ringe Udstrækning at benytte Bistand af det ved hans Kontor ansatte Personale, navnlig til Udførelsen af de i Almindelighed mindre vigtige Forretninger, hvis Besørgelse mere kræver en vis Routine og Øvelse i Forretninger, end Dannelse og Indsigt i Retsvidenskaben. Det vil saaledes ikke være mindre nødvendigt end det har været for de hidtilværende Retsbetjente, at Dommerne kunne faae en stadig Konstitution for en paa deres Kontor ansat Mand til at udfør^e forskjellige nærmere specificerede Forretninger, som ikke høre ind under den egentlige Retspleie, men da Dommeren nu ikke længere kommer til at staae i noget Underordningsforhold til Amtmanden, om denne end fremdeles beholder et Tilhyn med visse af de under Dommeren henhørende Sager, navnlig Stiftesforvaltningen og Sportelvæsenet, har Man ansæet det mere passende, at saadanne Konstitutioner fremtidig efter Dommerens Forslag meddeles af vedkommende Landsoverrets Formand.

Naar der imidlertid i en Retskreds findes flere Tingsteder, vil det, som tidligere berørt, let kunne indtræffe, at der forefalder en under den egentlige Retspleie henhørende Forretning ved et Tingsted, medens Dommeren er beskæftiget ved et andet. Paa Grund af Afstanden fra vedkommende Landsoverrets Formand vil det i Regelen være umuligt at erhverve den fornødne Konstitution i hvert enkelt mødende Tilfælde, hvilket ogsaa vilde være forbundet med særegen Vidtløftighed og Tidsspilde, og det synes derfor hensigtsmæssigt at ordne Sagen, som foreslaaet

i nærværende Paragraf, saaledes, at den Fuldmægtig, hvem den foran ommeldte almindelige Konstitution er overdragen, tillige faaer en almindelig Bemyndigelse til at beklæde Retten i Dommerens Sted, naar denne selv er forhindret derfra ved Rettens Pleie paa et andet Sted; men i dette Tilfælde turde det da ogsaa være tilraadeligt at fordre noget større personlige Garantier hos den paagjældende Fuldmægtig, end hvor blot Udførelsen af enkelte udenfor den egentlige Retspleie liggende Forretninger er ham overdragen.

Imidlertid vil der endnu være Tilfælde, hvor en saadan Bemyndigelse som den sidst omhandlede end ikke vil være tilstrækkelig. Der findes nemlig flere mindre Der, hvor der hidtil har været ansat en særegen Retsbetjent, men hvor der ikke vel kan være Tale om at ansætte tvende Embedsmænd, efterat Retspleien er adskilt fra Forvaltningen, ikke alene fordi Udgiften herved vilde blive uforholdsmæssig stor, men ogsaa fordi enhver af de paagjældende Embedsmænd ikke vilde faae tilstrækkeligt at bestille. Man har imidlertid tænkt sig, at der paa disse Der vilde kunne findes en eller anden Mand i en anden Livsstilling, hvem der kunde overdrages en fast Bemyndigelse til at handle paa Dommerens Begne, selvfølgelig mod derfor af ham at oppebære et passende vederlag, medens det paa den anden Side maatte blive en Pligt for Dommeren at indfinde sig paa de vedkommende Tingsteder og beklæde Retten sammesteds, saa ofte som de lokale Forhold og Hensynet til hans øvrige Forretninger maatte tillade Saadant, og Man har da antaget, at en saadan Fuldmægtig maatte være i Besiddelse af de samme Egenskaber, der fordres hos andre Fuldmægtige, som skulle kunne beklæde Dommerstedet.

ad § 5.

Nærværende Paragraf stemmer i det Hele med § 10 i det i Rigsdagens forrige Samling